

banks Forpligtelse til at indløse Sedler med Guld maatte være ganske klar over Omfanget og Rækkevidden af den Forpligtelse, han paatog sig ved at forpligte sig til at yde Betaling i Guld. Det er mig bekendt, at flere saadanne Sager vil blive rejst for Domstolene. I flere Tilfælde indeholder Hypotekbrevet Forpligtelse til Tilbagebetaling i lødigt Sølv o. l. Alle disse Forhold vilde kunne være undgaaet, hvis Lovgivningsmagten havde grebet ind i rette Tid, og man havde accepteret det af det konservative Folkeparti i sin Tid fremsatte Forslag, som netop hvilede paa det Princip, paa hvilket Omregningen af de i § 5 omhandlede Ydelser er opbygget. Den med Lovforslaget følgende Betænkning, som er afgivet af en af Statsministeriet den 22. September nedsat Kommission, fremhæver da ogsaa, at det har været under Overvejelse ved Indførelsen af dansk Mønt i de sønderjydske Landsdele at fastsætte en Omregningskurs for alle da bestaaende, det vil sige, alle de den 20. Maj d. A. bestaaende, Gældsforhold, saaledes at der ved Fastsættelsen af Omregningskursen blev taget Hensyn til Stiftelsestiden for det paagældende Gældsforhold, altsaa ganske det samme, som for bestemte Ydelsers Vedkommende er foreslaaet i selve Lovforslagets § 5. Men skønt man saaledes under Kommissionens Overvejelser har været inde paa denne for Valutaforholdene i de sønderjydske Landsdele meget vigtige Tanke, har man ikke ment at kunne gennemføre den, selvfølgelig fordi det var blevet for sent, efter at en Mængde Sønderjyder i Tiden efter Vaabenstilstanden den 11. November 1918 havde indfriet Gældsposter i Reichsmark ved at optage Laan i danske Kroner og herfor købe tyske Reichsmark, og nu maatte det anses for udelukket at give en saadan Omregning tilbagevirkende Kraft for de allerede indfrieede Gældsbrevs Vedkommende. At en saadan Ordning, der alene vilde faa Betydning for de ikke indfrieede Gældsforhold, vilde vække megen Utilfredshed baade hos de Debitorer, der vilde blive meget ugunstigt stillet i Sammenligning med de Debitorer, der havde kunnet indfri deres Markgæld, og hos de Kreditorer, der havde maattet tage imod Hypotekopsigelse under de ugunstigst mulige Vilkaar til den lave Markkurs, medens altsaa kun de resterende Kreditorer vilde faa fuld Valuta for deres Laan, er ganske indlysende. Jeg forstaa derfor ogsaa, at Kommissionen af disse praktiske Grunde ikke har ment at kunne foreslaa en saadan Ordning, som vilde have været mulig indtil for 1½ Aar siden, men

som nu utvivlsomt vilde være forbundet med de største Vanskeligheder. Ikke desto mindre tror jeg, at det neppe vil kunne undgaa, at Vedtagelsen af dette Lovforslag vil vække megen Utilfredshed hos de endnu tilbageværende Hypotekkreditorer, som ganske vist ikke er overordentlig talrige, men dog sikkert heller ikke saa faatallige, som man ofte er tilbøjelig til at tro. En saadan Utilfredshed hos de endnu tilbageværende Hypotekkreditorer vil være saa meget mere forstaaelig, som der ved det foreliggende Lovforslag fastsættes Omregningskurser for en hel Række Krav, som alle har det til fælles, at de er Pengeydelse, medens der udtrykkelig ses bort fra en Omregning af Pengeydelse, som hviler paa Hypoteker, skønt de altsaa ogsaa forpligter til Pengeydelse.

Selve Lovforslaget er delt i to Afsnit. Det første Afsnit vedrører Afgifter af Forpagtning, Leje af fast Ejendom, Jagt, Fiskeri og andre lignende Rettigheder i de sønderjydske Landsdele, som er fastsatte i tyske Reichsmark inden 15. Juni 1920, Tidspunktet for Landsdelenes Overgang til Danmark. Forsaavidt der er Tale om Leje af Beboelseslejligheder i Byer, kan Spørgsmaalet, som det ogsaa fremgaar af Bemærkningerne, betragtes som praktisk talt løst gennem den internationale Kommissions Anordning af 4. Juni 1920, uden at Bolignavnenes Mellekomst har været paakrævet udover nogle ganske faa Tilfælde. Med Hensyn til Forpagtningsafgifter er det nødvendigt, at der træffes en tilsvarende Ordning, som her træffes i Anordningen fra den internationale Kommission. I Bemærkningerne til Lovforslagets § 1 hedder det, at „Bestemmelsen omfatter kun Ydelser, der er fastsatte før den 15. Juni 1920, der er Tidspunktet for Danmarks Overtagelse af Suveræneteten. Vel blev dansk Mønt indført allerede paa et tidligere Tidspunkt“ — nemlig 20. Maj d. A. — „men det formenes, at der er Grund til at give Adgang til Omregning ogsaa af Ydelser, der er fastsatte i tysk Mønt efter Indførelsen af dansk Mønt, men dog inden Danmarks Overtagelse af Suveræneteten“, — det vil altsaa sige for Ydelser, der er fastsatte i tysk Mønt i Tiden mellem 20. Maj og 15. Juni d. A. Dette synes kun rimeligt, derimod er der neppe nogen Grund til, som det ogsaa fremhæves i Bemærkningerne til Lovforslagets § 1, at give Adgang til Omregning for Ydelser af Leje- og Forpagtningsforhold, der ophører saa hurtigt, at der ikke forfalder Ydelser til Betaling efter Udgangen af dette Aar. Der er selvfølgelig ikke givet Adgang til